

[Frode Jakobsen.]

om det hele er noget værd. Nu, hvor et par atombomber eller brintbomber kunne ødelægge det halve af Danmark, er det så ikke noget forældet noget med et hjemmевærn, nogle folk, som om søndagen løber rundt og leger med et gevær? Det er naturligvis rigtigt, at et hjemmевærn ikke er et modvåben mod atomvåben; dem findes der i virkeligheden ikke nogen modvåben imod; men hjemmевærnet er noget værd over for en anden fare — og en anden fare, som er mere sandsynlig end en atomkrig. Det, vi oplever, er jo netop, at våbnenes forfærdelighed gør det mere sandsynligt, at de forfærdelige våben aldrig vil blive brugt.

Men jeg tror, det ville være forkert, hvis nogle så deraf slutter, at så foregår der altså ikke længere en kamp om magten i verden; denne kamp om magten tvinges bare til at søge andre veje. Det er de ikke-militære veje. Jeg tror for øvrigt, at det først og fremmest er her, det gælder, men hvilken lykke er det ikke? Men der kan også tænkes kamp med våben, andre våben end atomvåben. Det er et spørgsmål, om vi ikke netop oplever det paradoks, at de ny våbens frygtelighed gør det mere sandsynligt, at kampen, hvis det nogen sinde skulle komme til kamp med våben, mere vil blive kæmpet mand mod mand med de mere primitive, personlige våben, som f. eks. hjemmевærnsmanden har.

Man behøver bare at kaste et blik ud over verden. Der kæmpes forskellige steder i dag. Der er blevet kæmpet gennem de sidste 10 år og kæmpet, hvor stater med atomvåben enten var direkte med eller i hvert fald med som bagmænd: i Korea, Bagindien, Ungarn, Algier, og det er ikke med atomvåben, der er blevet kæmpet. De fleste af de konflikter har været af en sådan art, at atomvåben simpelt hen ikke kunne bruges, fordi de ville slå lige så mange venner som fjender ihjel.

Den opfattelse, som er blevet fremsat, at et såkaldt konventionelt forsvar er meningsløst i atomvåbnenes tid, afkræftes af det, som hver dag sker omkring os. Den er en eklatant fejlvurdering, hvis den ikke er det, som er værre. Jeg behøver vel ikke at tilføje, at ligesom hele vort forsvar bygges op ikke for at vinde nogen krig,

men for at forhindre en krig, således er hjemmевærnet der også, ikke for at ud-kæmpe den form for krig, hvor et atomvåben er nytteløst, men hvor et hjemmевærn er den helt rigtige form — men for at forebygge netop den form for krig.

Bag dette lovforslag ligger altså en enighed blandt de demokratiske partier om, at hjemmевærnet bør styrkes. Man kan så spørge: hvordan styrkes hjemmевærnet med dette lovforslag?

Jeg vil først svare, at hjemmевærnet er noget i retning af en folkebevægelse, og en folkebevægelse styrker man ikke først og fremmest ved lovændringer. Hvis der er nogen i hjemmевærnet, som har forestillet sig, at når hjemmевærnsloven bare blev revideret, så ville alting være dejligt, så er det naturligvis en misforståelse. Det primære er — og det vil det altid blive ved med at være — arbejdet derude, ildhuen hos mændene, kvinderne, udholdenheden, stædigheden, som bliver ved trods alle fristelser og lygtemænd. Men alligevel kan der gøres en hel del, for at det kan gå lettere. Hjemmевærnet har efter min opfattelse i nogen tid trængt til at blive smurt noget bedre. De folk, som frivilligt lægger krop til, og som ofrer af deres fritid og kræfter, skulle helst ikke være nødt til også at ofre af deres penge.

De yderligere udgifter, som lovforslaget varsler, går i det væsentlige til flere instruktører, mere instruktion, en mere rimelig godtgørelse til de frivillige befalingsmænd, altså næstkommanderende, kommandobefalingsmænd, skydeinstruktører, våbenmestre, alle dem, som uden en egentlig løn bærer det største slid ude i kompagnierne. Noget af det er en lønforhøjelse; det meste betyder dog flere folk. Man kan spørge, om en lønforhøjelse er en styrkelse. Naturligvis er den det, hvis en rimelig lønforhøjelse betyder, at man kan holde fast ved de rigtige mænd, hvis den betyder, at man får de bedst kvalificerede til at søge stillingerne. Men det er rigtigt, at den afgørende styrkelse for hjemmевærnet, som myndighederne er i stand til at yde, og som der har været enighed om i forsvarsudvalget, den ligger kun til dels i denne lov, for den afgørende styrkelse er en bedre udrustning, en bedre uddannelse.

Uddannelsen er altså delvis med i lov-